

rende i Dag, ønsker jeg — uden at jeg i øvrigt skal komme ind paa at omtale Udvalget — at sige, at det forholder sig ikke helt rigtigt, at der ikke blev arbejdet i Udvalget. Tværtimod, Udvalget holdt flere Møder, og jeg tror, man kan sige om Udfaldet af disse Møder, at der viste sig at være Udsigt til, at man der kunde komme til et Resultat, idet man fra den Side, jeg tilhører, var villig til at gaa med til en Ordning, naar den blev lempelig og ikke faldt uretfærdig ud overfor de Personer, der her er Tale om. Paa den anden Side forekommer det mig, at man fra de Herrers Side, som har baaret dette Lovforslag frem, indrømmede, at det ikke vilde være retfærdigt, at man straks og paa een Gang afskaffede en Bestemmelse, som blev indført ved den militære Lønningslov af 1909, og gik over til, at militære Personer skulde betale samme Skatteprocent som Kommunens øvrige Beboere. Hvorledes man har tænkt sig Ordningen, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, jeg gaar ud fra, at Sagen paa ny vil blive henvist til Behandling i et Udvalg, og at man der vil fortsætte det Arbejde, som efter min Mening blev godt paabegyndt i Fjor.

Men jeg har et Par andre Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen). Naar det ærede Medlem taler om denne Sag — deri har den højtærede Indenrigsminister fuldkommen Ret —, ser han den kun fra den ene Side. Det ærede Medlem er meget følsom overfor den Uret, der formentlig her begaas overfor Kommunerne derved, at de ikke ogsaa af de militære Personer faar den fulde Skatteprocent. Men hvis vi nu føjer det ærede Medlem og hans Medforslagsstillere i at ophæve Bestemmelsen i Lønningsloven af 1909, venter jeg — og jeg tror ikke, at jeg behøver at vente forgæves —, at det ærede Medlem og hans Meningsfæller til sin Tid vil støtte de Krav, som naturligt vil fremkomme fra Officererne og Underofficererne om Erstatning for den Merudgift, der her paalægges dem, eller den Føringelse af deres Lønningsvilkaar, dette er Udtryk for. Der var før Tale om Temp, og dette er det andet Tempo i denne Sag. Naar vi saa atter føjer det ærede Medlem og gaar med til dette, som vi finder, rimelige Krav, der kan rejses fra Underofficerernes, i alt Fald fra de lavere lønnede Underofficerers, Side om at faa Erstatning for Føringelsen af deres Lønningsvilkaar, vil det ærede Medlem sikkert som den udmærkede socialdemokratiske Agitator, han er, rejse ud

i Landet og fortælle Vælgerne, at nu har Venstre igen forhøjet Udgifterne paa det militære Omraade. Jeg mener derfor, at vi, inden vi gaar til Løsningen af denne Sag, maa se paa de Konsekvenser, den vil medføre.

Naar det ærede Medlem stadig holder sig til de Par Generaler her i Landet, som har de 10,000 Kr., ser han meget ensidigt paa Sagen. Det er kun een af Generalerne, der bor i Provinsen, de andre bor i København, og for dem har Bestemmelsen ikke saa stor Betydning, thi her i København er Skatteprocenten ikke saa generende høj som i Provinsen. Der er altsaa ganske vist en kommanderende General i Provinsen, som har 10,000 Kr., men det maa ikke overses, at derved, at man sletter denne Bestemmelse af Lønningsloven, rammes alle militære Personer, ogsaa de lavere lønnede og først og fremmest Underofficererne. For disse, der ikke i 1909 fik nogen Lønforbedring, vil det i Virkeligheden betyde, at man forringer deres Lønvilkaar. Her er man inde paa et Princip, som man ikke nogen Sinde har været inde paa her i Landet. Det har altid været saaledes, at naar man rørte ved Lønningslovene, betød det, at de paagældende skulde have Forbedring, i alt Fald har man altid været meget omhyggelig for at faa indført Bestemmelser om, at ingen maatte stilles ugunstigere under de nye Lønningslove, end de var stillede under de gamle. Men Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag vil for adskillige Underofficerer betyde en Føringelse i deres Lønvilkaar med 50—60—70 Kr. Jeg vil henlede Tingets Opmærksomhed paa, at i en Tid, hvor man bestandig er gaaet til Forbedring af Lønningerne, kan man ikke gaa den modsatte Vej, uden at det medfører Konsekvenser, det vil man faa at mærke i Tidens Løb. I øvrigt skal jeg slutte med at sige, at vi fra vor Side er villige til at forhandle om en rimelig og lempelig Ordning, hvorved man navnlig ikke i for høj Grad foruretter de lavere lønnede indenfor Militæretaten.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Andreasen): Først vil jeg sige til den højtærede Indenrigsminister, at han tager storlig fejl, hvis han mener, det er en saaklukrativ Forretning for en mindre Købstad at blive Garnisonsby. Jeg tror, at jeg som en af dem, der i en Aarrække har beskæftiget mig med Indkvarteringsspørgsmaalet og ogsaa i de senere Aar med de nye Garnisonsforhold, kender noget til denne